

СЕЛО ТОНЕ У САН

Вече је свој свет на село бацило
И сва су се дворишта...
Утопила у тај
Мрки мрак што се низ путеве... слио...
Црнина његова увлачи га у невидело.

Ограда дворишта се разредила,
Проштац искривљен...
У небо штрчи,
Живуљка свака већ се наканила
У жељу своју да утрчи.

Дрвљаник у углу...
Сан га хвата.
Пивница, кош и штала зује,
У бунару вода виши ниво хвата,
Док поток шуми и поскакује.

Заћутао је последњи лавез паса,
Задњи зрикавац...
Још се чује,
Последњи шапат нечијег гласа
Замире у ноћ што одјекује.

ПЕЧЕЊЕ РАКИЈЕ

Од јутрос деда...
Казан поткопава.
/казан на точковима/
Да не мрда.
Чудно занесен...
Обиграва
Око казана... Старина тврда.

Све тече по плану...
Као по сату.
Шљива преврела...
Из бурета... бије.
Цело се двориште
У неком инату
Пуши од журбе и ракије.

Казан се долива шљивом...
До белеге.
Табарка, већ, пуна је воде.
Пламени језици
Са зубима кô стеге,
Терају ракију...
У баквицу да оде.

Тако... већ,
Неколико дана...
Ракија мека...
И јака препеченица.
Прасица у обору...
Данима чека...
Чорбу од џибре пуну коштица.

И,
Задњи трзај...
Одлазећег дана,
Вече је топло... казан се ложи,
На небу звезда...
Уплакана...
А сунце заспало...
У нашој кожи.